

NR 4839
Proletärer i alla länder, förena er!

GEDO
FORS
VILADOT

PROLETÄR OFFENSIV

ORGAN FÖR SVERIGES REVOLUTIONÄRA ARBETARFÖRBUND
SEKTION AV IV:e INTERNATIONALEN

ARGANG 4

NR 34

28 JULI 1978

PRIS 2:-

I DETTA
NUMMER:
TESER INFÖR
IV:e INTERNATIO-
NALENS
VI:e KONGRESS

VPK OCH
STALINISMENS
KRIS (DEL 2)

VOLVOSTREJKEN

LEDARE

Om någon vecka håller IV:e Internationalen sin VI:e kongress. Kongressen hålls i en tid då det revolutionära partiet står inför mycket stora, omedelbara uppgifter.

Borgarklassen har, uppmuntrad av de s.k. kommunistiska och socialdemokratiska partiernas obehagliga försvar av de ruttnande kapitalistiska staterna, påbörjat en kontrapoffensiv med syfte att isolera den mest kampberedda proletära ungdomen, isolera och krossa den. I flera länder - Italien, Spanien osv. - pågår en hysterisk jakt på radikala arbetare under stridsropet - Ner med terrorismen.

Men även i Sverige, där klasskampen ännu inte uppnått samma nivå som i de sydeuropeiska och i vissa östeuropeiska länder, har borgarklassen, med hjälp av reformisterna och stalinisterna börjat organisera kampanjen för att slå ner arbetarnas motstånd mot borgarnas planer att få arbetarklassen att betala för kapitalets kris. Flera avtal i rad har minskat arbetarnas redan väsentligt. Arbetarrörelsens officiella ledning har nyligen även sålt arbetarnas lagliga möjligheter att tillkämpa sig lokala lönepåslag. Samtidigt förbereds en hel rad olika lagar som ger borgarstatens polis och domstolar rätt att avskeda strejkande, döma dem till höga böter och förbjuda arbetarkampanjer.

Svaret från arbetarklassen lät dock inte vänta på sig. Den 16 juni gick ca 5000 arbetare ut i strejk på Volvo i Göteborg. Denna strejk har en oerhört stor betydelse för hela arbetarklassen och till detta finns det tre viktiga skäl. För det första var strejken ett första massivt förkastande av den borgerliga regeringens och dess springpojkar inom LO- och SAP-toppen gemensamma ansträngningar att lösa kapitalets kris på arbetarnas bekostnad. För det andra kom denna protest från arbetarklassens viktigaste fäste och för det tredje hade arbetarna för första gången i praktiken möjligheten att pröva värdet av Kommunistiska Arbetarförbundets (KAF:s) politik och natur, eftersom KAF:s arbete på Volvofabriken i Göteborg utgör KAF:s stolthet och visas upp som ett skolexempel, att

ta lärdom av, på en allianspolitik med stalinisterna, vilken realiserats i en s.k. facklig opposition.

Volvo-strejken är inte den enda strejken mot 27-öresavtalet. Men dess problem och de svårigheter som arbetarna fann under sin aktion, samt den oerhört stora roll Volvo-strejken spelar för hela klasskampens utveckling i landet gör att det är viktigt att ta upp några viktiga frågor.

Strejken inleddes spontant, dvs. oorganiserat. Hela dess förlopp visar också att olika partier och organisationer, som har ett vist inflytande bland Volvoarbetarna, blev fullständigt överraskade och överspelade av arbetarnas entusiasm och hat. Arbetarna tog ett beslut att kämpa för 5 kr. mer i timmen, trots att den reformistdominerade fackklubben, som stöddes av alla organisationer inkl. KAF och KPML(r), ansåg att 2:90 var ett tillräckligt lönepåslag, detta trots att Volvoarbetarna sedan december 1975 har tappat 8 kr./timme i köpkraft. I brist på organisering, i brist på en klar ledning, villig och förmögen att leda och organisera strejken till segern var nådd, motarbetade av alla s.k. arbetar- och även alla självutnämnda revolutionära organisationer, återgick dock arbetarna till arbetet och antog en avvaktande ställning. De gav företaget och fackklubben en tid för att genomföra en löneförhöjning på 5 kr./timmen.

Denna strejk visar med all önskvärd tydlighet att arbetarna endast kan gå framåt om deras kamp får ett klart, omedelbart politiskt perspektiv, en självständig organisering och att denna kamp kan generaliseras, dvs. spridas till åtminstone flera viktiga industricentra.

Volvoarbetarnas kamp gäller precis samma problem som hela arbetarklassen har. Alla arbetare i hela landet drabbas av samma centralt organiserade aktion mot lokallöne-kamp, styrd från SAP och övervakad av LO-toppen. Detta faktum är idag klart för alla, och borgerliga tidningar, som till exempel Dagens Nyheter, uppmanade öppet Volvoledningen att stå emot strejken i namn av

hela landets väl (lös borgarnas väl). Mot en så centraliserad fiende kan därför endast en massiv strejk, som omfattar hela eller åtminstone större och viktigaste delen av "SAF-området" ge resultat. Denna kamp för en generalstrejk mot regeringens politik och mot regeringen - öppnar direkt ett klart politiskt perspektiv, kampen för att bevara och förbättra levnadsstandarden, för att byta ut regeringens arbetarfientliga politik mot en arbetarpolitik ställer då frågan om naktens på fabrikena och i hela samhället.

Arbetarna, på Volvo och på alla andra industrier, ställs därför idag inför en falsk, dvs. icke existerande motsättning. Å ena sidan är arbetarklassen massivt negativ och motståndare till den borgerliga regeringen och dess politik, å andra sidan kämpar de aktivt mot de omedelbara resultaten av regeringens politik, i Volvos fall, mot löne- nedpressningen. Det som majoriteten av arbetarna idag inte ser klart är sambandet mellan kampen mot regeringen och kampen mot lönesänkningarna. Socialdemokratin, VPK, alla centrister vill, mer eller mindre medvetet, intala arbetarna att det ena inte har någonting gemensamt med det andra. Regeringar väljer man vid allmänna val, lönesänkningar förhandlar fackklubben om - hör vi från alla dessa håll. Men sanningen är precis den motsatta, kampen mot regeringen, kamp mot dess politik och kampen för en verklig arbetarregering måste bedrivas, och kan endast bedrivas på fabriker, för en självständig organisering av arbetarna, i egna, valda, demokratiska kamporgan - strejkkommittéer och arbetarkommittéer, direkt avsättbara och direkt ansvariga inför de som har valt dem. Den kan inte bedrivas i samförstånd med borgarna, utan endast i en oförsonlig kamp mot dessa, men även mot alla de som inom arbetarnas led springer Bohmans ärenden, som t.ex. LO-toppen som i hela sin politik utgår ifrån Bohmans finansplans ramar. Mot en så organiserad arbetarklass kan ingen fiende hålla emot.

Volvo-strejken har ställt alla dessa problem i kampen på dagordningen. Det gäller nu att bättre organisera kampen, att välja egna

oberoende arbetarorgan, som arbetarkommittéer för att bättre förbereda kampen nästa gång, för att förena frågan om lönepåslag med frågan om tempot på bandet, utslagningen, prisökningarna osv. - för att kräva indexreglerad lön, förbereda fabriksokkupationer nästa gång, rensa alla fackföreningar från byråkrater, uppmana alla arbetare att förena sig med Volvoarbetarna i en gemensam kamp.

Dessa uppgifter kan realiseras endast om de samtidigt förenas med arbetet för uppbyggnad av en ny revolutionär ledning, med arbetet för förnyelse av arbetarrörelsen.

Volvo-strejken visade att de organisationer, som själva kallar sig revolutionära, som t. ex. KAF och KPML(r), men som i princip följer fackbyråkraterna, är oförmögna att organisera och förbereda denna kamp. KAF till exempel blev, trots årtal av satsningar, trots deras försäkringar att flera hundra arbetare följer det på Volvo, fullständigt överkörd i strejken och det enda KAF:s tidning Internationalen förmådde var att hetskt vända sig mot de kämpande arbetare som beslutade sig för att kämpa för att bevara levnadsstandarden (de krävde 5 kr./timmen mer). Internationalen (25/78) anklagar dem på ett avskyvärt sätt och kallar kravet för "ett resultat av upphetsningen"! Istället borde man, enligt KAF, ställa sig bakom de lokala fackbyråkraterna och deras krav på 2:90. pa-

KAF har nu i praktiken visat att dess "officiella" paroller om indexreglerad lön osv för KAF endast är tomma ord, och att när det verkligen gäller så väjer det goda relationer till byråkraterna framför ungdomen.

De problem som den kämpande ungdomen på Volvo, på alla andra fabriker ställs inför kommer att diskuteras på IV:e Internationals kongress. Där kommer också en politisk linje att fastslås för att organisera den idag ofta spontana och oorganiserade kampen, för att inför framtiden bättre förbereda och organisera dem som idag tvingas att slåss ensamma.

forts. sid 19

TESER INFÖR IV:e INTERNATIONA-

ÅTERVÄND TILL LENIN, FÖR PROLETARIATETS DIKTATUR, VINN UNGDOMEN TILL IV:e INTERNATIONALEN

1. Den franska vänsterunionens brytning - en signal för en motoffensiv i internationell skala mot ungdomen.

Även den mest ytliga iakttagare kan konstatera att parlamentsvalet i Frankrike väckt ett enormt intresse. Alla läger i klasskampen: USA-imperialismen, det europeiska borgarskapet, den stalinistiska byråkratin och dess apparat, centristerna och på andra sidan hela världens proletariat har sedan månader haft blickarna riktade mot Frankrike. Vänsterunionens nederlag och de borgerligas valseger medförde en serie politiska reaktioner som på denna nivå (givetvis deformerade ty arbetarna har inte haft möjlighet att uttrycka sig) visar att utgången av valet var speciellt viktigt ur den internationella klasskampens synvinkel.

10 år efter generalstrejken i maj -68 kastar nu borgarnas valseger en del av proletariatet i förvirring och besvikelse, medan den för ungdomen utgör ytterligare en ursäkt för att ägna sig åt individuella handlingar eftersom de revolutionära perspektiven saknas. Samtidigt är det en signal för borgarskapet och förräddarapparaterna. Det är nu grönt för att fördjupa den redan påbörjade offensiven för att försvara och förstärka den borgerliga staten mot den revolterande ungdomen.

För IV:e Internationalen utgör inte Vänsterunionens (VU) nederlag och splittring en källa till "klaka" analyser av stalinisterna och centristerna och eftersom det inte heller rör sig om en "fransk" fråga gäller det att utifrån situationen i Frankrike bestämma de uppgifter som nu väntar för att utveckla den europeiska revolutionen.

Franska kommunistpartiets (kommunistpartiet = KP) sabotage mot folkfrontens valse-

ger innebär att den stalinistiska apparaten erkänner att den misslyckats med att få arbetarklassen att tro på lösningen i form av en folkfront som stalinismen utarbetade inför den grundläggande brytningen, som började ske i maj -68, mellan den och arbetarklassen, Marchais skriver i sin rapport till franska KP:s centralkommitté efter valet: "1968 trodde vi att en av orsakerna till att rörelsen i maj - juni inte kunde leda till mer påtagliga resultat var frånvaron av en politisk lösning."

Strategin för att förbereda VU för en folkfrontsregering framkastades av stalinisterna och stöddes av en stor del av borgarskapet som en lösning - den sista - på generalstrejken i maj - juni -68 som djupt skakade de Gaulles bonapartistiska regim.

Folkfronten är den sista utvägen borgarklassen har inför fascismen för att upprätthålla den borgerliga staten. Men varken borgarskapet eller stalinismen går till detta verk med glädje. Borgarskapet föredrar tusen gånger hellre att leda sina affärer direkt, stalinismen föredrar att inte konfrontera massorna när den sitter vid makten. Förberedelserna sedan -68 för folkfronten är naturligtvis en, man skulle kunna säga, "naturlig" kontrarevolutionär handling från stalinismen för att vidmakthålla den borgerliga staten. Men det rör sig också om en reaktion inför en revolutionär mobilisering i en sådan skala att den skakar borgarnas "normala" politiska förutsättningar för dominans.

Det är alltså från 1968 - med den politiska revolutionens framträdande i Tjeckoslovakien och generalstrejken i Frankrike - sedd som en inledning till en förändring i förhållandet mellan proletariatet och borgarklassen och dess agenter inom arbetarrörelsen, som man kan förstå varför enbart stalinismen i Frankrike gick in på denna väg. Och också som konsekvens ekot och den interna-

LENS VI:e KONGRESS MAJ 1978

tionella betydelsen av nederlaget och stalinismens kris utan motsvarighet som med utgångspunkt från Frankrike sprider sig allt mer.

Det var med den politiska lösningen dvs. folkfrontsregeringen i sikte, som franska KP började återuppbygga franska socialistpartiet kring den borgerliga politikern Mitterand för att vidga VU:s politiska domäner åt höger och erbjuda bättre garantier åt borgarskapet. Det huvudsakliga elementet i förberedelserna för folkfronten var kommunistpartiets medvetna skapande av ett stort socialistparti från en liten bland arbetarna illa ansedd och hatad gruppering som det gamla S FIO var. Detta försöker franska KP:s ledning idag efter nederlaget kamouflera för de egna militanterna genom den hätska kampanjen mot den s.k. "socialdemokratiseringen" och "högersvängen" hos socialistpartiet.

Det kvarstår, och detta försöker alla dölja, att offensiven som utbröt -68 inte kunde ha krossats av VU:s regering (med dess vidsträckt demokrati etc. etc.) utan den har fortsatt, framburen av proletariats nya generation. Ungdomens offensiv har lett den stalinistiska apparaten, som håller fingret på klasskampens puls, till att sabotera VU:s valseger.

För den kunde inte ge någon garanti till vare sig Kreml eller imperialismen att den skulle förverkliga vid makten det som den inte lyckats med under 10 år i opposition: att tämja arbetarklassen och ordna dess rörelser till det borgerliga samhällets försvar.

Marchais skrev i sin rapport att franska KP hade underskattat "motståndet mot förändringar" inom arbetarklassen och att själva den internationella naturen av "krisen" som drabbar de kapitalistiska och "socialistiska" länderna angriper " trovärdigheten hos en politik som föreslår att ta landet ut ur krisen då inga andra länder är förmögna att göra så. Detta gör det alltså svårare för dem att förstå."

Han erkänner alltså att det Gemensamma Programmet (Programme Commun) trovärdighet har rubbats inför klasskampen som strävar efter en förening av öst och väst och att dessa politiska förhållanden är orsaken till franska KP:s nederlag. Han erkänner detta... för att understryka att lösningen är franska folkets union för att skapa "villkor för demokratiska förändringar stegvis" etc.

VU:s nederlag avspeglar sig inte bara i valresultaten, det var ett faktum långt tidigare: när stalinismen inte kunde modifiera förändringen i förhållandet mellan proletariatet och borgarklassen som kom till stånd -68. Franska KP:s sabotage av proletariatets valseger beror på stalinismens fastställande av detta grundläggande faktum. Det var alltså inte proletariatet som besegrades i valen i mars 1978. Stalinismen var tvungen att låta borgarskapet vinna för att kunna ändra inriktningen i sin politik mot den heliga alliansen (Union Sacrée).

Hela krisen som skakar franska KP sedan valet kan förklaras i förhållande till denna vändning mot den heliga alliansen. Hur får man arbetarna att acceptera attackerna på levnadsstandarden, arbetslösheten, attackerna på de demokratiska fri- och rättigheterna och den plats som det franska borgarskapet intar som imperialismens internationella polis i Afrika och Mellanöstern uppmuntrat som det är av sina valsegrar. I denna vändning mot den heliga alliansen möter franska KP ett motstånd från de arbetande massorna och ett öppet fiendskap från en allt större fraktion ungdomar. Och detta får återverkningar inom partiets egna led. Massan av franska KP:s militanter som står närmast arbetarklassen nöjer sig inte med ledningens självgoda slutsatser efter valet istället för perspektiv. De unga JC (Kommunistisk ungdom i Frankrike) kräver ett brett perspektiv för att mobilisera arbetarklassen. Apparaten två flyglar konfronteras mot varandra: "eurokommunisterna" de mest bestända /Ellenstein/ och "pro-Kreml" fraktionen /Althusser/. Men egentligen är de överens med varandra och Marchais om den grundläggande

de frågan: man måste gå längre med "Franska Folkets Union", mot höger. Skillnaderna uppträder i frågan om sättet att uppnå denna union. De två fraktionerna kräver mer frihet i diskussion och svarar på så vis på de missnöjda militanter som upptäcker att de är obevärade inför arbetarna, som med oro ser CGTs (stalinisternas fackförening) förlorade inflytande, även i huvudfästena och som ser ungdomen ge sig av. Apparatusens "opponenter" kräver mer diskussion och tror sig kunna avväpna missnöjet i partiet genom debatter om ett "vänster" eller "höger" närmande i tillämpningen av den heliga alliansen. Majoriteten av ledningen däremot vill inte diskutera, den vill sluta sina led ty den ser det djup som börjar gräpas ur mellan partiet och ungdomen och den ser bara en lösning: att som i Italien eller Spanien kasta sig ut i en hetsjakt på ungdomen i namn av försvar av "demokratin"!

Centristerna reagerar, tycks det, annorlunda inför franska KP:s kris. Det franska OCI förnekar att krisen existerar, för OCI handlar det bara om manövrer som ledningen gör. Det franska LCR äser med passivitet och medkänsla krisen och säger att den stöder alla initiativ och all kamp för att "demokratisera" franska KP. I varje fall är de skrämde av den revolterande ungdomens brytning. Deras blick sträcker sig inte över appa-

tens topp och rörelserna där eller de "organisatoriska kadrenas" (Cadres organisations) olika rörelser. Och eftersom franska KP koncentrerar alla problem inom byråkratin även i internationell skala är de som sagt rädda för krisens verkningar.

IV:e Internationalen bör istället avslöja det stalinistiska partiets kris. Den identifierar inte de unga förvirrade militanterna som tror att man kan förstöra staten med VU och som idag söker en utväg, med apparaternas medlemmar. I förberedelserna för den franska sektionens kongress siktar vi mot att ta en fraktion av unga arbetarmilitanter från franska KP och dess ungdomsorganisation genom att inbjuda dem att kämpa i den breda alliansen som Revolutionära Ungdomsinternationalen föreslår för att ställa ett revolutionärt perspektiv mot den terroristiska staten.

Om arbetarna i Frankrike och i världen är besvikna på valresultatet beror det inte på det totala förtroendet de hade för VU, utan på att de ser en chans att tillfoga borgarskapet ett nederlag och att jaga iväg den borgerliga staten.

Det är en balansräkning som arbetarklassen försökt att göra om perioden sedan '68. Och balansräkningen har på grund av krisen i den revolutionära ledningen inte kunnat vara an-

nat än förvirrad, halvdan och motsägelsefull. Majoriteten av den franska arbetarklassen, den som var med 1968 och genomförde generalstrejken vet av erfarenhet att en strejk som utmynnar i ett nytt Grenelle-avtal inte tjänar något till. Denna del av arbetarklassen vidmakthåller sina positioner men attackerar inte. Medan däremot ungdomen, som inte var med 1968 och som i sitt medvetande har alla mobiliseringar på gator och i fabriker sedan -68, förkastar franska KP och därmed centristerna på ett allt massivare sätt och söker konfrontation med staten utanför den "officiella" arbetarrörelsen.

VU:s nederlag utan ett avgörande steg framåt för IV:e Internationalen riskerar att förstärka en motsägelsefull situation inom arbetarklassen: avståndet mellan den stora delen av arbetarklassen som är nertyngd av det förgångnas erfarenheter, som inte är beredd att engagera sig utan att ha känt den nya revolutionära ledningen IV:e Internationalen närmare. Och dess numeriska och organisatoriska svagheter liksom dess svaghet när det gäller inplantering fördunklar i arbetarklassens ögon dess riktiga inriktning som de samtidigt kan vara överens med.

Avståndet finns alltså mellan dessa arbetare och ungdomen och detta har orsakats av IV:e Internationalens förseningar för att organisera denna ungdom som nu kastar sig ut i alla möjliga sorters "autonoma" rörelser för att bekriega den borgerliga staten i förvirring och utanför arbetarklassen.

Det är det här avståndet som IV:e Internationalen kan och bör fylla ut. Och det är inte bara ett franskt fenomen utan det existerar i hela världen. Stalinismen vill göra det ännu större genom att vända arbetarklassen mot den kämpande ungdomen. Den försöker få arbetarna att tro att borgarklassens offensiv /som Carter utlöste genom kampanjen för de "mänskliga rättigheterna"/ för att förstärka den "demokratiska" staten riktas mot "terrorismen" och inte mot hela arbetarklassen och dess landvinningar.

Situationen är motsägelsefull för apparaternas offensiv att göra fackföreningarna till den borgerliga statens pelare är svår att genomföra på grund av arbetarnas passiva motstånd mot den heliga alliansen. Detta passiva motstånd förnimmer den kämpande ungdomen som ett bevis på att den har rätt att fly från fackföreningarnas kvävande atmosfär och förena sig med de rörelser (de autonoma, rådsgruppsgrupper, individuella aktioner, terrorism etc.) som i ungdomens ögon tycks radikalt motsatta staten och förräddapparaterna.

Det är den kvalitativa förändringen mellan IV:e Internationalen och Frankrikes revolterande ungdom, vilken i världsskala utgör hävstången för att sätta stopp på den internationella offensiven mot ungdomen. Genom att stödja oss på IV:e Internationalen i Frankrike kan vi förhindra att arbetarklassen i hela världen ser valresultaten i Frankrike som slutet på den "fredliga vägen" för att tillfoga borgarskapet ett nederlag och att de stalinistiska apparaterna därav kan dra slutsatser och använda argument för att rättfärdiga den heliga alliansen, genom att påstå att idag återstår bara den vägen för att gå mot socialismen.

Skapandet av det franska POR (Revolutionära Arbetarpartiet) intar mot denna internationella bakgrund en avgörande plats för IV:e Internationalen. Tillsammans med arbetarklassens mest kämpande del, ungdomen, gör vi den enda möjliga positiva balansräkningen av VU:s nederlag, av stalinismens och av centrismens kris: det är nödvändigt att återvända till Lenin, att organisera sig i Revolutionära Ungdomsinternationalen för att få den heliga alliansen i Frankrike att förlora och ge politiska impulser som är avgörande för att bygga Internationalen i allmänhet och att utveckla den europeiska revolutionen i synnerhet.

2. Ungdomens brytning med stalinismen - krisen inom byråkratin och dess apparat.

Stalinismens offensiv gentemot ungdomen,

som börjar vända den ryggen, är riktad mot hela proletariatet, vilket den inte lyckats avvärja. Stalinismen är tvingad att i global skala förbereda inbördeskriget i en situation där alla kombinationer av indirekt stöd till borgarklassen misslyckas, i en situation där "folkfrontsetappen" är stängd. Den stalinistiska byråkratin förbereder sig under USA-imperialismens ledning för krossandet av proletariatet. I valet mellan imperialismen och proletariatet väljer byråkratin - på grund av sin natur som parasitär kast - en obetingad underkastelse under imperialismen. Det är inför proletariatets motstånd till dessa förberedelser av inbördeskriget, i första hand gentemot ungdomen, som byråkratin och dess apparat gått in i en kris av aldrig tidigare skådat slag, en kris som under inga omständigheter kan reduceras till en konflikt mellan de "eurokommunistiska" partierna (franska, italienska och spanska KP) och Kreml.

Denna offensiv tog sin start i öst och väst 1968 - en offensiv som stalinismen har kunnat bromsa och avleda men inte hejda - en offensiv som är grunden till dess kris. Den har inte kunnat köra över den tjeckoslovakiska arbetarklassen, inte heller de polska arbetarna... den har inte kunnat undvika utvecklingen av mobiliseringen i Rumänien och Sovjetunionen. Metoderna för att bevara den borgerliga ordningen genom folkfronten har misslyckats i Spanien, Italien, Frankrike.

Det är inom själva byråkratin, med början i Kreml, som krisen gryr. Det handlar om en taktisk skillnad inför imperialismens krav å ena sidan och arbetarnas frigörelse från stalinismen å den andra, som sätter byråkratin olika fraktioner och grupper i motsättning med varandra. Om denna kris ännu är svår att se högst upp i Kremis byråkrati så är det för att dess manöverutrymme är litet - den är vid makten. Desto större anledning för IV:e Internationalen att inte negligera försöken att dölja den fundamentala aspekten i den kris som genomtränger hela byråkratin och dess apparat, eller att nöja sig med en impressionistisk uppfattning av krisen - att å ena sidan har vi Kreml och å den andra den västeuropeiska "eurokommu-

nismen". Förståelsen av den stalinistiska krisens internationella natur är inte enbart en teoretisk nödvändighet, den är ett villkor för att förstå utvecklingen av brytningsprocessen med stalinismen som sker bland ungdomen.

Nyckeln till grundfrågan varför vi inte står neutrala mellan den revolterande ungdomen som konfronterar staten och den officiella arbetarrörelsens byråkrater, finns här. Vissa ser inget annat än negativa aspekter i ungdomens hat mot stalinismen: dvs. identifieringen som dessa ungdomar gör mellan fackföreningarna och deras förrädiska ledare. För dem är alla dessa ledare av samma "arbetarrörelse", trots deras förräderier, och således likställs ungdomen - på grund av att den uttrycker sitt hat på ett förvirrat sätt - med de småborgerliga ledarskapen under vilkas inflytande de kämpar i brist på IV:e Internationalens erbjudande av ett klart perspektiv.

Från detta uppstår en "neutral" inställning gentemot stalinismens försök att göra fackföreningarna till statens vapen mot ungdomen... från detta uppstår en försonande inställning gentemot byråkraterna, en vilja att stanna kvar i fackföreningarna, kosta vad det kosta vill. Denna inställning är viktig att bekämpa ty den hindrar partiet att vinna ungdomen till leninismen. Den är ett uttryck för stalinismens, i dess "eurokommunistiska" gestalt, tryck på partiet. I denna betydelse accepterar de (även om det är omedvetet) idén som "eurokommunisterna" vill överföra till arbetarna: stalinismen existerar endast i Öst, "eurokommunismen" är en del av en strömning inom arbetarrörelsen - en strömning som man inte behöver vara överens med men som under alla omständigheter är en "legitim" strömning.

Det är denna legitimering av "eurokommunismen" som centristerna försöker pådävla ungdomen: Istället för att i den revolterande ungdomen se arbetarklassens levande kraft, så blir de skrämde av den.

Orsakden till detta är deras djupa övertygelse att hur som helst är det inte en uppgift för dagen att erövra majoriteten av arbetarklassen politiskt. Följdaktligen nöd-

Den borgerliga statens terrorism:
Chile.

vändiggör partibygget, för centristerna, en period av samlevnad (som de hoppas skall vara fredlig) mellan stalinismen, reformismen och dem. För ögonblicket innebär det kommunistparti (KP)-socialistparti(SP)regeringar i det kapitalistiska Europa (naturligtvis valda KP-SPregeringar, inom ramen för den borgerliga demokratin och det är verkligen signifikativt att de är oförmögna att öppna ens det minsta regeringsperspektiv. I USA förutsätter SWP att "Labour Party" vinner makten inom ramen för den imperialistiska senaten) och "vänsterbyråkraternas" regeringar i Östeuropa.

Det är dessa regeringar som enligt deras förväntningar ska leda till den proletära diktaturens regimer, arbetarrädsregeringar. Samma samlevnad fortsätter inom förräddarparternas arbetarråd och centristerna (det här är den "andra etappen") och det är inte förrän i den "tredje etappen", om flera sekler som proletariatet spontant kan befria sig från de förrädiska ledningarna med hjälp av centristernas goda råd, på sin höjd.

Alla centrister är överens på den grundläggande frågan, den om proletariatets diktatur. Förenade Sekretariatet inkluderar, i sina "Tesar", borgerliga partier i sovjeterna "förutsatt att de respekterar arbetarstatens konstitution" (!). Franska OCI skriver: "sovjeterna är proletära parlament och verkställande organ. Inom sina ramar innefattar

de med nödvändighet (understruket av oss) arbetarklassens traditionella organisationer och arbetarmiliter; de organisationer som har för avsikt att föra arbetarklassens kamp till maktövertagandet har en lika berättigad plats där. Följdriktigt (!) mötsvarar deras existens behovet av en regering komponerad enbart av arbetarpartier, utan några borgerliga partiets ministrar, idag en KP-SP-regering". (Berg-Just: Folkfronter igår och idag, sid 440.)

Centristernas teoretiska hypoteser sammanstrålar på det strategiska planet: proletariatets diktatur kämpar man för tillsammans med apparaterna, med och inte mot den "officiella" arbetarrörelsen. I denna optik ses ungdomens brytning med stalinismen som oundvilkigen gående mot förverkligandet av dessa hypoteser, som något som rubbar klasskampens "harmoniska" utveckling. Det är av denna orsak som, för pseudorevolutionärerna, ungdomens revolt är ytterligare en förevändning att stödja "ordningens" element, dvs. apparaterna.

Konfronterade med stalinismens kris, med dess kontraoffensiv gentemot ungdomen, skiljer sig de två viktigaste centristiska strömningarnas reaktion endast till utseendet. OCI behåller skenbart "ortodoxa" ställningar. (Det är med denna "ortodoxi" som det rättfärdigar sin existens gentemot Förenade Sekretariatet): Stalinismen är och

förblir kontrarevolutionär, säger OCI, det finns ingen kris, det finns en kontinuitet vad gäller folkfronterna, slutet på folkfronten och vändningen mot den heliga alliansen har ingen innebörd - det är fortfarande samma stalinism etc.etc.

Och för Förenade Sekretariatet är Kremls apparat sönderdelad. Det finns Kreml och "eurokommunisterna" (franska, italienska och spanska KP) som genom sin "motsägelsefulla" natur förblir stalinistiska men på samma gång "tvingade" att vara demokrater för att bli " trovärdiga" (spanska LCR fordrade "återuppriktelse av Trotskij" på spanska KPs kongress, men accepterade utan ett ord förnekandet av Lenin!). Detta innebär för den en utveckling mot en fullständig "avstalinisering", mot deras "socialdemokrativering" som i slutet av denna väg ger födsel åt en spontant revolutionär flygel under centrismisk påverkan. Således kommer stalinismens förment revolutionära flygel att förena sig med centristerna och i centrismisk anda skapa det revolutionära partiet.

Bakom denna tillfälliga "ortodoxi" från OCI och Förenade Sekretariatets krumsprång inför "eurokommunismen" finns en och samma botten: båda två väljer apparaterna framför ungdomen. OCI står i spetsen i kampanjen för att stödja stalinisterna mot "terroris-men" - för OCI är Röda Brigaderna lika med CIA och det är det som förklarar varför "arbetarrörelsen" måste försvara sig. LCR organiserar ordningsstyrkorna åt CGT för att försvara "arbetarrörelsen" mot de autonoma grupperna, det amerikanska SWP bygger upp ordningsstyrkorna åt den fackliga byråkratin mot strejkande gruvarbetare.

Men denna snabba högerutveckling av centristerna äger inte rum utan kris. Den utmärks också av den kämpande ungdomens alltmer uppenbara förkastande av och brytning med centristerna. Ungdomen i fabriker börjar betrakta centristerna med samma misstro, ibland med samma hat, som de visar mot stalinisterna. Det är denna misstro hos ungdomen som jäser bland de centrismiska organisationernas arbetarmilitanter.

Men ungdomen som förkastar centristerna gör inte spontant upp med dessa organisationers likvidatoriska karaktär. Inte heller erkänner de spontant IV:e Internationalen. De centrismiska militanter som söker revolutionen vänder sig inte heller på ett spontant sätt mot IV:e Internationalen. Centrismens kris, som antar formen av långsam förruttelse, kan inte explodera annat än genom en omgruppering av ungdomen mot stalinisternas och centristernas allians. Det är den enda vägen att vinna de ärliga militanternas förtroende. De kommer att följa IV:e Internationalen om den visar att den kan vinna de mest kampinriktade ungdomarnas förtroende. Det är på detta sätt som frågan om skapandet av fraktioner inom de centrismiska organisationerna, en politisk förstörelse av dessa, måste ställas. Det gäller i USA i förberedelsen av kongressen för återuppbyggnad av den amerikanska sektionen, liksom i Frankrike inför grundandet av franska PORI

Inför krisen inom stalinismen och centristerna (som är en följd av den förra) ställs för IV:e Internationalen uppgiften att bryta den lanserade kontraoffensiven mot den ungdom som inte accepterar klassarbetets ramar. Ungdomen som på samma gång som den förkastar stalinismen också riskerar, och det är stalinisternas mål, att förkasta den proletära politiken - bolsjevismen - om inte Revolutionära Ungdomsinternationalen utbreder sig.

Stalinismens kris antar inte kemiskt rena former, den härstammar inte från en spontan sönderdelning som vulgära spontanister, i första hand centristerna, inbillar sig. Ty stalinismen försvinner inte spontant. Under det att stalinismen är en olycka i historien, en parasitär kropp, en tumör på de socialistiska landvinningarna, är det antingen proletariatet som under IV:e Internationalens ledning kommer att krossa den eller så kommer den att krossas genom imperialismens återerövring av de degenere rade och defromerade arbetarstaterna och det innebär det imperialistiska inbördeskrigets seger, barbari i världsskala.

Ungdomar och arbetare i demonstration för bolsjevismens väg.

Manöverutrymmet för den stalinistiska byråkratin och dess apparat är oändligt mycket svagare gentemot proletariatet än gentemot imperialismen. Som kast eller socialt skikt förfogar inte byråkratin över samma manöverbas som imperialismen (ägandet av produktionsmedlen, herraväldet över världsmarknaden). Det är det som gör att byråkratin och dess apparat, alla dess fraktioner inräknade, inte har något annat "rättfärdigande" - om man kan kalla det så - för sin existens, än sina privilegier i egenskap av politisk ledning, vilken härstammar från oktoberrevolutionen... i egenskap av förvaltare av landvinningarna som blev ett resultat av bourgeoisins expropriering.

Byråkratins parasitära karaktär blir alltmer uppenbar genom det östeuropeiska proletariatets revolt. Det är inför proletariatets slag och imperialismens krav på det politiska

och ekonomiska området som byråkratin och dess apparat träder in i kris. Motsättningarna växer mellan Kreml och satellitbyråkratierna som var och en på sitt sätt (och t.o.m. inom dessa byråkratier) söker de bästa vägarna för samarbete med imperialismen - och de försöker var och en att öka graden av oberoende gentemot Kreml.

Framväxten av den "eurokommunistiska" fraktionen är en produkt av denna kris, av stalinismens anpassning till imperialismen och den nationella bourgeoisin. Men det är inte en positiv produkt. Den har inte en motsägelsefull natur, som centristererna påstår. Som stöd för detta pekar de på "eurokommunisternas" kritik av Kreml och drar därav slutsatsen att de "eurokommunistiska" kommunistpartierna, liksom deras anhängare i Öst, tvingas bli "demokrater för att vara trovärdiga". Det är precis tvärtom. Den "eurokommunistiska" fraktionen försöker kanalisera proletariatets förkastande av stalinismen till ett accepterande av stalinismens "nya skepnad" - den borgerliga ordningens stöttepelare som nu ser som sin brädskande uppgift att försvara den borgerliga "demokratin".

"Eurokommunismen" är en offensiv från byråkratins mest bestämda del, vilken accepterar att ytterligare flytta fram gränserna för samarbete med borgarklassen - en offensiv som syftar till att bibehålla det politiska inflytande som stalinismen har bland proletariatets mest vilseförda och desorienterade skikt, för att de åtminstone passivt ska acceptera att proletariatets mest kampvilliga del, ungdomen, krossas.

Det är en offensiv mot Lenin och leninismen såsom "teoretiskt" rättfärdigande av det stöd man ger till terrorstaterna mot den reella ungdomen. "Eurokommunismen" är en offensiv mot de socialistiska landvinningarna från oktoberrevolutionen. De "eurokommunistiska" kommunistpartierna stödjer sig på de fraktioner - av byråkratin själv - som är mest beslutna att angripa de socialistiska landvinningarna. På sådana som Ceausescu, Kadar, Pelikan och Sacharov.

Inför Lenins Oktober, inför den revolutionära

ra förberedelsen av Europas Förenade Socialistiska Stater, presenterar de östeuropeiska "eurokommunisterna" den frankistiska regimens "demokrativering" som ett resultat av Moncloapakten, den heliga alliansen, för proletariet. De gör det för att säga till arbetarna i östländerna att det är öppnandet av gränserna åt borgarklassen, likvideringen av de socialistiska erövringarna, som kommer att ge dem friheten och som kommer att uppfylla deras krav. I Väst försöker "eurokommunisterna" rättfärdiga den heliga alliansen genom att hänvisa till stödet från denna flygel av byråkratin liksom till stödet från diverse centriska grupper i Öst som återoppar Helsingforsavtalet.

Det handlar inte om någon "socialdemokrativering" av de "eurokommunistiska" partierna. De stalinistiska partierna kan inte existera annat än i egenskap av appendix till byråkratin. Med "eurokommunismen" kastar sig byråkratin och dess apparat in i en ytterlighetssväng i syfte att förbereda inbördeskriget för imperialismens räkning. De "friheter" som "eurokommunisterna" i öst och väst yrar om är förtryckarnas friheter - det är borgarnas friheter.

Problemen i uppbygget av IV:e Internationalens östeuropeiska sektioner måste i varje land ställas i centrum för förberedandet av den VI:e kongressen. De begränsar sig inte till IV:e Internationalens kontinuitet. Det handlar i varje land om det politiska villkoret för att ge en positiv lösning på ungdomens brytning med stalinismen, för att få ungdomen att förstå varför den måste återvända till Lenin. Det är omöjligt att i de kapitalistiska länderna konfrontera "eurokommunisterna" och centriska i syfte att visa för ungdomen att det finns en annan väg mellan de opportunistiska ledningarna och de falska vägar som många av de mest kampinriktade ungdomarna beträtt, om inte IV:e Internationalen tar i tu med att omguppera ungdomarna i östländerna mot byråkratin alla fraktioner och mot de centriska grupperna som återoppar sig på Helsingforsavtalet och de "mänskliga rättigheterna".

3. Att återvända till Lenin: att tillsammans med den kämpande ungdomen förbereda den segerrika revolutionära konfrontationen.

Att förbereda revolutionen betyder idag konkret att bekämpa stalinismens försök som siktar till att vända arbetarrörelsen mot ungdomen och att krossa den genom att isolera den. Spelet om revolutionen kan sammanfattas sålunda: antingen når IV:e Internationalen genom RUI fram till den proletära revolutionen och, med dess förberedelsemetoder, den revolterande ungdomen och förnyar nyar tillsammans med den arbetarrörelsens ledning - eller också kommer klyftan mellan ungdomen och arbetarklassen att fördjupas, ungdomen kommer att avlägsna sig från arbetarklassen och den kommer att kastas allt längre ut i förtvivlade kamper mot staten, som med den "officiella" arbetarrörelsen som säkerhet kommer att känna sig förstärkt för att krossa ungdomen, vilket på den internationella skalan skulle innebära en framgång för kontra-revolutionen.

Problemet som uppträder för avantgardet är inte längre de abstrakta och sterila diskussionerna om metoden för att bygga upp partiet och omforma arbetarrörelsen. Det handlar om att svara på frågan med vem man kommer att förnya arbetarrörelsen, med vem man kommer att bygga upp dess politiska revolutionära ledning? Med arbetarrörelsens "enfarna" s.k. organisatoriska kadren eller med den ungdom som kämpar? Centriska väljer arbetararistokratin, och de dröjde därför inte att fördöma avrättningen av Moro. De likställer de Röda Brigaderna med CIA-agenter och vägrar terroristerna ett ovillkorligt försvar inför den borgerliga repressionen allt medan de återoppar sig på arbetarklassen. Deras kälkborgerliga harm syftar bara till att gentemot borgarklassen och apparaterna återigen bekräfta sitt ovillkorliga stöd åt alla åtgärder som vidtages för att förstärka den terroristiska staten. För dem är det den "oansvariga och vanvördiga" ungdomen, den ungdom som gör staten "instabil" som är ansvarig.

Liksom revolutionen står också IV:e Interna-

tionalen inför en historisk vändpunkt. IV:e Internationalen står inte neutral mellan den ungdom som sätter sig upp emot staten och den "officiella" arbetarrörelsens byråkrater.

IV:e har inget annat val än att rikta sig till den kämpande ungdomen för revolutionens framtid, stödja sig på ungdomen under det att den mobiliserar den med de bolsjevikiska

Carrillo talar för avskaffandet av leninismen.

metoder som endast IV:e Internationalen har - mot den terroristiska staten och dess stöd och agenter inom arbetarrörelsen.

Vår inriktning, Återvänd till Lenin, utvecklade runt en bred mobilisering, som Revolutionära Ungdomsinternationalen förelägger till den kämpande ungdomen mot den terroristiska staten, för den revolutionära förberedelsen av arbetarklassens maktövertagande är den enda inriktning som svarar på den politiska situationen, det är den enda som i de ungas ögon skiljer oss från alla arbetarrörelsens övriga ledningar. Detta är betydelsen i förberedelserna för den VI:e kongressen och genomförandet av den.

XXX

Det huvudsakliga hjälpmedlet stalinismen har för att dominera arbetarklassen är fackföreningarna. Det är helt naturligt, om man kan säga så - att apparaterna försöker

använda fackföreningarna för att få ett stöd för sin politik som går ut på att försvara staten mot ungdomen. Det mest oroadande tecknet på den klyfta som riskerar att grävas ut mellan arbetarklassen och ungdomen, är de första mycket begränsade framgångar som stalinismen haft på denna väg. Arbetarkommisionernas ställningstagande i Baskien /erhållet med hjälp av LCR:s centrister/ mot "terrorismen från vänster och höger" och mot kidnappningen av Aldo Moro i Italien, visar hur farlig situationen är. I brist på ett klart alternativ och avskurna från ungdomen som lämnar fackföreningarna känner de fackföreningsanslutna arbetarna förvirring inför denna offensiv mot "terrorismen" som förbinder dem med staten som utsuger dem, men deras motstånd är oorganiserat. Vad det gäller ungdomen överger de mer och mer massivt den kvävande atmosfären i fackföreningarna, de ser ingen anledning att delta i dem, inte heller att kämpa för att vinna ledningen inom dem. I ögonen på ungdomens mest kämpande fraktion är fackföreningarna definitivt förbundna med allt de förkastar; byråkratiska metoder och manövrer, förkvävande av allt initiativ. De ser bara fackföreningarna som ett instrument för underkastelse. Denna känsla av revolt kanaliseras av de småborgerliga ledningarna i autonoma, terroristiska etc. rörelser, vilka vill panj för frigivning av Klebanov, för få ungdomen att förkasta arbetarklassens metoder att kasta omkull de etablerade ordningen: upprorisk generalstrejk, som stödjer sig på råd och det denna är infört förbunden med arbetarklassens nödvändiga politiska ledning.

Vår kamp bör intensifieras genom ungdomsorganisationen, för att förhindra att apparaterna vänder fackföreningarna mot ungdomen i namn av ett försvar av den "demokratiska staten". Den första kampen att sätta igång är att sätta sig upp emot detta inom fackföreningarna. Det är den första kampen, men det är fortfarande otillräckligt för att övertyga den revolterande ungdomen om att uppgiften är att vinna ledningen inom fackföreningarna för att få majoriteten av arbetarklassens förtroende, att det är omöjligt

att gå fram emot organiseringen av sovjeter, deras förberedelse genom arbetarkontroll, genom uppbygget av arbetarmilis etc. av vilka många av de ungdomar som är mot fackföreningarna är anhängare - utan att börja kampen inom fackföreningarna.

Vi måste övertyga ungdomen om att för att nå fram med sina revolutionära strävanden, för att konkretisera sitt växande hat gentemot stalinister, reformister, centrister, anarkistiska byråkrater, är det nödvändigt att vinna ledningen över hela arbetarklassen och fackföreningarna mot de traditionella ledningarna. Vi måste övertyga dem om att arbetarklassen behöver sina massorganisationer, men inte som de ser ut idag. Det är nödvändigt att krossa deras byråkratiska regler och deras kvävande ritualer. Fackföreningarna tillhör arbetarklassen, det är nödvändigt att den återerövrar dem. Det handlar inte här om ett fackföreningsproblem, som kan regleras inom fackföreningarnas snäva ram. Ungdomen som förkastar fackföreningarna kommer inte att engagera sig för att återerövra dem annat än om den förstår att det handlar om ett grundläggande element i förberedelsen av revolutionen. Med andra ord är villkoret för detta, att Revolutionära Ungdomsinternationalen inom ramen för en bred allians mot den terroristiska staten föreslår ungdomen perspektiv och revolutionära aktioner som får den att förstå att kampen för en förnyelse av ledningen för arbetarrörelsen inte bara är nödvändig utan också möjlig om den anknyter till Lenins politik, med IV:e Internationalen.

Stalinisterna, reformisterna, anarkisterna, eller i USA, byråkraterna anknutna till Demokratiska Partiet - förbjuder politik i fackföreningarna. Eller så stödjer sig deras politik på "eurokommunisternas" kontraoffensiv. Fackföreningsledarna i Frankrike stödjer strejkrätten i Östeuropa, fackföreningsfriheten i Sovjet och kräver frigivning av Klebanov. Franska CGT har på FSM:s kongress fått den att anta en resolution för stöd av dessa rättigheter överallt, härinberäknat Östeuropa. Detta just efter diskussioner med Giscard. Italienska CGIL gör detsamma, alltmedan de stödjer en ny lagstiftning som inskränker strejkrätten i Italien, alltmedan de föreslår bildandet av "ar-

betarmiliser" för att jaga ut de unga från fabrikena.

Dessa initiativ gentemot Östeuropa är ingalunda positiva. De betyder inte en positiv utveckling som Förenade Sekretariatet och nu OCI hävdar. Det handlar om en helt felaktig manöver från "eurokommunisterna" som går ut på att å ena sidan få arbetarna i väst att tro att det enda alternativet inför de stalinistiska byråkraternas förtryck, inför deras diktatur som betecknas som "socialistisk" är "syndikalism" i den borgerliga statens tjänst, att endast denna kan garantera de "fackliga fri- och rättigheterna". Å andra sidan försöker de föra de östeuropeiska arbetarnas kamp för att organisera sig oberoende från byråkratin på avvägar genom att få dem att tro att deras enda räddning är införandet av "borgerliga friheter" och för detta får de dem att underkasta sig fraktioner eller grupper som direkt är förbundna med byråkratin eller lierade med den.

I alla dessa fall handlar det varken för stalinisterna eller centristerna om att verkligen ta i tu med en reell mobilisering av arbetarklassen mot förtrycket i Östeuropa. IV:e Internationalen och Revolutionära Ungdomsinternationalen bör kämpa för en verklig kamppackföreningar i Sovjet och övriga Östeuropa. Det omedelbara målet är en demonstration framför Sovjets ambassad där fackföreningarna skall delta, detta för att inför ungdomen i öst och väst avslöja falskheten i "eurokommunisternas" paroller.

Förbindelsen mellan en attack mot leninismen och stödet av den terroristiska staten uttrycker sig på ett mycket klart sätt som en attack mot föreningen av den politiska och den sociala revolutionen. Det är genom fackföreningarna som apparaten vill föra fram sin politik som går ut på att få till stånd ett stöd till den borgerliga staten av den mest organiserade fraktionen inom arbetarklassen. Att förnya arbetarrörelsens ledning genom ungdomen är en politik men också en attityd gentemot ungdomen. Den motsätter sig all facklig "avgudadyrkan". Vi är helt emot den attityd som under förvärdningen att "strida" inom fackföreningarna och till varje pris vilja stanna kvar där, accepterar ramarna och

följaktligen den politik som byråkraterna fört in. Därför vill vi göra vårt centrala organ och sektionernas organ till medel för att centralisera vårt inflytande bland arbetarklassen, både i fackföreningarna och bland de unga som är influerade av de småbogerliga ledningar. En politik och en attityd gentemot ungdomen betyder att vi har förstått att den oorganiserade ungdomen eller den som är organiserad i olika rörelser är oss oändligt mycket närmare, att de är mycket närmare revolutionen eftersom de kämpar och sätter sig upp emot staten i väst och i öst, än de militanter som surrar runt i fackföreningarna, vilka tillämpar apparaternas politik, mycket närmare än de pseudotrotskistiska militanterna som i namn av IV:e Internationalen stödjer kontrarevolutionen.

En satsning för revolutionen är att erövra dessa ungdomar. De är färdiga, de kämpar, men de förlorar sin energi på felaktiga vägar. De måste anluta sig till den bolsjevikiska politiken, de behöver se IV:e Internationalen, inte som en organisation bland andra utan som en organisation som föreslår en flagga - Europas Förenade Socialistiska Staters flagga, för att slå ner den borgerliga terroristiska staten och den stalinistiska dito. De behöver se IV:e Internationalen som en organisation som föreslår dem en egen organisation att bygga upp: Revolutionära Ungdomsinternationalen, där de kan förstå, uppfostras och kämpa.

4. IV:e Internationalens VI:e kongress, en öppen kongress, en kongress för uppbyggnad.

Vårt partis VI:e kongress har satt som uppgift att fullborda återuppbyggnaden av IV:e Internationalen. Att fullborda återuppbyggnaden innebär att IV:e Internationalen genom Revolutionära Ungdomsinternationalen uppträder bland den revolterande ungdomen i väst och i öst som det enda parti som genom sin politik och genom aktioner som härrör från den bekämpar offensiven mot ungdomen, som det enda som förbereder ungdomen för maktövertagandet genom att organisera dem mot staten. Endast denna politik och dessa revolutionära aktioner kommer att föra breda fraktioner av ungdomar till oss från stalinistpartierna, ungdomar från Unga Socialister och Unga Kommunistar,

som i förvirring börjar resa sig mot sina ledningar. Men även de centriska militanterna är skakade av den allt mer fientliga attityden från ungdomen gentemot deras organisationer, ungdomen som med avsmak börjar betrakta centrismens införlivning i försvaret av staten.

Vårt mål är att i Revolutionära Ungdomsinternationalens delegation på kongressen framför allt föra med oss de bästa kämparna från den revolterande ungdomen i Frankrike, Spanien, USA, Östeuropa, Sverige, Italien, Portugal och Latinamerika.

Att fullborda återuppbyggnaden av IV:e Internationalen betyder följaktligen på VI:e kongressen att IV:e Internationalen, inför krisen som utvecklas inom stalinismen och centrismen, visar för ungdomen, men också inför de som förkastar all bolsjevikisk politik och organisering visar för dem att det endast med IV:e Internationalen är möjligt att slå hål på borgarklassen och stalinismen, att de skall förena sina egna mål och syften med den internationella arbetarklassens.

IV:e Internationalens Internationella Sekretariat. 11.5 1978

FÖRKLARINGAR TILL TEXTEN

1. SFIO - Section Française Internationale Ouvrière. Franska socialistpartiets gamla namn.
2. OCI - Organisation Communiste Internationale. En centrisk organisation. Fram till 1972 den viktigaste organisationen i kampen för IV:e Internationalens återuppbyggnad, sedan kapitulerade den inför den franska Vänsterunionen. Ledare är Lambert och Just.
3. LCR - Ligue Communiste Revolutionnaire. Fransk sektion av det revisionistiska Förenade Sekretariatet, det svenska KAF:s broderparti (se även spanska LCR och SWP).
4. Grenelle-avtalet - Avtal mellan den borgerliga regeringen och apparaterna under generalstrejken 1968, som syftade till att lugna och "stabilisera" den revolutionära situationen.

forts. sid 19

VPK OCH KRISEN INOM DEN

Det var lång tid sedan stalinismen förvandlade de officiella kommunistpartierna världen över till verktyg för kontrarevolutionen. Men urartningen av kommunistpartierna har inte stannat upp. Den fortgår hela tiden och accelererar i tider som nu, då proletariats kamp tilltar. - I den böljande klasskampen kan ingen balansera sig kvar på samma fläck. De partier som fruktar proletariats strävan efter en revolutionär lösning på krisen, tvingas utöka sina angrepp på arbetarklassens landvinningar vid varje uppsving i klasskampen. Så agerar de reformistiska och stalinistiska apparaterna över hela världen.

Det svenska VPK är här inget undantag. Som vi tidigare påvisat (se PO nr 21 och 29) försöker det i sitt krisprogram och i sin alternativa budget intala arbetarna att deras räddning inte ligger i krossandet av den borgerliga staten utan, precis tvärtom, i en utvidgning och förstärkning av densamma. C H Hermansson, VPK:s "teoretiker", förtydligade innebörden av den alternativa budgeten i en TV-intervju av Rapport i vintras: "Arbetarklassen måste vinna det avgörande inflytandet över statsapparaten". Och i Ny Dag nr 35/78 tog VPK ytterligare ett steg i konkretiseringen av denna reaktionära inriktning när dess partistyrelse i ett uttalande krävde att samhällsfonder, styrda av riksdagen, ska upprättas.

Det här är onekligen nya steg i bemärkelsen att försvaret av den borgerliga ordningen antar öppna, omarkerade former. De är framkallade av imperialismens djupa kris. Borgarklassen kräver då att dess medhjälpare inom arbetarrörelsen på ett omedelbart sätt tar på sig ansvaret för upprätthållandet av den borgerliga staten. VPK är pinsamt medvetet om att det inte längre finns utrymme för taktiska tvetydigheter på denna fråga och lyder därför.

ras för att övertyga sina medlemmar om att den fredliga strategin för

Det är samma process som äger rum inom hela den internationella stalinistiska apparaten. I Spanien och Italien har kommunistpartierna i namn av kamp mot terrorismen, utlyst klappjakt på unga militanta arbetare som förstått att den borgerliga staten måste krossas. Det italienska kommunistpartiet går t. o. m. så långt att det överlämnar listor på "terroristsympatisörer" till polisen. För var och en som åtminstone läser rubrikerna i dagspressen är det tydligt att det är den eurostalinistiska fraktionen, till vilken VPK alltmer närmar sig, som är den mest konsekventa försvararen av imperialismen jämfört med den övriga delen av den stalinistiska byråkratin.

Idag går det inte längre att bekämpa en rättrogen VPK:are med argumentet att hans parti stödjer den borgerliga staten - ty hans svar blir ett rakt ja. Situationen är så absurd att den kände socialdemokraten Jan Lindhagen, på VPK:s s. k. folkuniversitet, kan anklaga "eurokommunisterna" för spridande av "illusioner om statsapparaten" och varna dem för den "parlamentariska illusionen". Det måste kännas pinsamt för stalinistiska byråkrater från VPK att få vänsterkritik från en reformist. Men stalinisterna blygs inte utan för in kritiken i sin egen tidning Ny Dag (nr 44/78). Sådan kritik biter som sagt inte längre på VPK eftersom stödet till den borgerliga staten ingår i en "ny strategi" som partiet säger sig utarbeta.

För att rättfärdiga sin kontrarevolutionära smörja har VPK mobiliserat hela sin arsenal av "teoretiker" i syfte att ge den s. k. strategin ett marxistiskt sken. De försöker leda i bevis att även Marx, Engels och Lenin var överens om att revolutionen måste genomföras med fredliga medel genom att proletariats erövrar den borgerliga staten. Den ryska revolutionen försöker man avfärda som ett undantag, ett resultat av specifika omständigheter. Citat vanställs, fakta förfälskas och sagor hopkonstruer-

STALINISTISKA APPARATEN

maktövertagandet står i överensstämmelse med Marx och Lenins läror.

Någon som kallar sig Mats Dahlkvist utropar i Socialistisk Debatt, VPK:s "teoretiska" organ, nr 30: "Arbetarklassen måste omforma staten". MD är väl medveten om att han med en sådan formulering riskerar våldsam kritik från basmedlemmar inom sitt eget parti. Därför visar han stolt upp ett långt citat från Engels i hopp om att kunna lura sina läsare. Vi nöjer oss med att återge den del av citatet som MD i huvudsak baserar sig på:

"Anarkisterna ställer saken på huvudet. De förklarar, att den proletära revolutionen måste börja med att avskaffa statens politiska organ. Men den enda organisation, som proletariatet efter sin seger har fullt färdig framför sig, är just staten. Denna stat må behöva synnerligen betydande förändringar, innan den kan fylla sina nya funktioner. Men att i ett sådant ögonblick förstöra den enda organism, medelst vilken det segrande proletariatet kan göra sin nyss erövrade makt gällande, kuva sina kapitalistiska motståndare och genomdriva den ekonomiska revolutionen av samhället, utan vilken hela segern måste sluta i ett nytt nederlag och en masslakt på arbetarna, liknande den efter Pariskommunen". (Den långa kursiveringen, MD) (Kritik av Gotha-programmet, anm. 66, skrivet av FE 18/4 1883 i ett brev)

Vad MD "glömmer bort" är att Engels här polemiserar mot anarkisterna, mot de som omedelbart vill befria hela mänskligheten, mot de som är notoriska motståndare till alla stater också den proletära. Engels försvarar här proletariatets kamp för att med hjälp av sin egen stat, framvuxen i revolutionen, befästa och utveckla sina erövringar. Han talar uppenbarligen om staten som organisationsform, inte om någon slags "omformning" av den borgerliga staten. Staten som "den enda organisation, som proletariatet efter sin seger har

fullt färdig framför sig", dvs. den proletära staten, är det Engels försvarar mot anarkisterna, medan MD försvarar den stat som existerar före proletariatets seger, m. a. o. den borgerliga staten, gentemot den nuvarande arbetaroffensiven i Europa.

Var och en som är någorlunda bekvänd i marxismen ser denna skillnad mellan Engels och MD, även MD själv. Han har studerat Marx och Lenin noggrant och han känner tveklöst till Marx och Engels centrala lärdom från Pariskommunen: "Särskilt har Pariskommunen bevisat, att arbetarklassen kan inte helt enkelt ta det färdiga statsmaskineriet i besittning och sätta det i rörelse för sina egna ändamål" (Kommunistiska Manifestet, förord av Marx och Engels 24 juni 1872, utgiven av Arbetarkultur). Lenin ägnar stor möda åt att avslöja alla vulgära "tolkningar" av Marx och Engels på denna fråga. I sitt verk, Staten och revolutionen, hänvisar han bl. a. till ett brev från Marx till Kugelmann den 12 april 1871 (just under Pariskommunens tid) där Marx klargör att den borgerliga staten måste "krossas" (se sid 251 i Lenins Valda Verk del 2).

MD förtiger naturligtvis detta och drar i stället sin egen slutsats "att den borgerliga staten (ska) tas över för att användas till att bryta ned det kapitalistiska produktionsförhållandet!! En god stalinistisk byråkrat, redan med halv aktning för sig själv, är förmögen att presentera sin kontrarevolutionära politik i skenbar överensstämmelse med Marx, Engels och Lenin. VPK:s ledning är säkerligen mycket nöjda med MD när han här föreslår arbetarna att ge upp hela sin oberoende kamp och i stället underordna sig den borgerliga staten för att "bryta ned det kapitalistiska produktionsförhållandet".

För MD är detta "övertagande" av den borgerliga staten ett nödvändigt steg om demokratin ska kunna utvidgas. Ja, för honom är demokrati ett begrepp som inte kan ha olika innehåll beroende på vilken klass som härskar. Den kan endast inskränkas eller utö-

kas beroende på styrkeförhållandena mellan klasserna. Och eftersom demokratin är något absolut så tillhör den i själva verket arbetarklassen och skall därför "återerövrans (?) till socialismen". Den borgerliga demokratin är för MD en mystifikation då han inte tillerkänner borgarklassen några klassbetingade demokratistruvanden.

Det är en fruktansvärd röra han försöker lura i sina läsare. Endast hans behandling av demokratibegreppet skulle kräva en genomgång på flera sidor för ett klargörande. Det finns det tyvärr inte plats för här. Vi får begränsa oss till att påvisa MDs syfte med denna reaktionära smörja. Det är inte att "bryta det kapitalistiska produktionsförhållandet" utan tvärtom att bibehålla det, ty den borgerliga demokratin är kapitalets bästa möjliga skydd. Bakom den borgerliga demokratis fasad sitter borgarklassen förhållandevis säkert. En utökning av den demokrati som rymms inom det kapitalistiska samhällets ramar är endast ett tecken på att borgarklassens makt inte är omedelbart hotad.

" 'Rikedomens' allmakt är säkrare i den demokratiska republiken också därför att den inte är beroende av enskilda brister i det politiska maskineriet, av ett dåligt politiskt hölje för kapitalismen. Den demokratiska republiken är det bästa möjliga politiska höljet för kapitalismen, och därför grundar kapitalet, sedan det tagit detta hölje i besittning, sin makt så starkt och så säkert, att inget skifte av vare sig personer, institutioner eller partier inom den borgerligt demokratiska republiken rubbar denna makt" (Staten och revolutionen, Lenins valda verk del 2 sid. 233)

Men nu är det ju inte så att den borgerliga demokratin är något som borgarklassen kan skryta med. I den mån man kan tala om någon borgerlig demokrati över huvudtaget i Europa idag så är den oerhört skör och begränsad. Att i detta läge utropa att "demokratin" ska utökas genom att arbetarna "övertar" den borgerliga staten går inte med bästa vilja i världen tolka annat än som ett försvar av kapitalis-

men. MD satsar hela sin energi på att utveckla precis de illusioner som Lenin i citatet ovan varnar för.

" För det första måste alltså borgarklassens makt över statens borgerliga politiska funktioner brytas. Lagstiftning, rättsväsen, militär och polis måste kunna politiskt kontrolleras så att de kan ställas i tjänst för socialismens uppbyggande. För det andra måste statens borgerliga ekonomiska funktioner brytas, så att planekonomin kan byggas upp, vilket t. ex. betyder ekonomiskt beslutsfattande av andra och för andra än de som nu uppbär dessa funktioner. " (MD)

Staten skulle alltså vara någonting i sig neutralt, stående över klasserna. Det som är borgerligt med statsapparaten är endast dess "funktioner" och följaktligen gäller det att behärska och kontrollera dessa så kan dess karaktär förändras. "Teoretiskt" förnekas alltså inte att staten är ett organ för klassherravälde, och inte heller att klassmotsättningarna är oförsonliga. Men vad som fördunklas är följande: om staten är en produkt av klassmotsättningarnas oförsonlighet, om den är den härskande klassens organ för att förtrycka proletariatet, så är det uppenbart att arbetarklassens befrielse är omöjlig, inte bara utan en våldsamt revolution men också utan tillintetgörande av den statsmaktsapparaten som den härskande klassen skapat i syfte att bevara sin makt.

Vi har i denna artikel koncentrerat oss på att gå igenom hur VPK "teoretiskt" försöker underbygga sitt stöd åt den borgerliga staten, och mot denna s. k. strategi ställa Lenins uppfattning om staten. Det har kanske upplevts som lite tungläst, men vi har valt denna metod just därför att VPKs direkta stöd åt den borgerliga staten innebär ett öppet angrepp på den leninistiska uppfattningen om staten och dess förhållande till klasskampen. Stalinismens försök att oskadliggöra proletariatets oberoende kamp för revolutionen bekräftar ytterligare betydelsen av IV:e Internationalens orientering för ett återvändande till Lenin.

Jonas Nilsson 23/7-78

Forts. fr. sid. 1.

I Detta nummer av Proletär Offensiv publicerar vi teser inför IV:e Internationalens kongress. Kamrat - läs dem, diskutera dem med dina vänner och arbetskamrater, diskutera dem med oss. Det gäller att idag förbereda och bygga upp det revolutionära partiet, för morgondagens seger.

24.7 1978

5. SWP - Socialist Workers Party. KAF:s broderorganisation i USA.
6. LCR - Liga Comunista Revolucionaria. KAF:s broderorganisation i Spanien.
7. FSM - Internationell sammanslutning av fackföreningar som domineras av kommunistpartier. FSM:s senaste kongress ägde rum i Prag i Tjeckoslovakien.
8. CGIL - Italienska fackföreningar, dominerade av italienska kommunistpartiet.

LÄS "FJÄRDE INTERNATIONALEN"
 IV:E INTERNATIONALENS CENTRALA
 PRESSORGAN - UTKOMMER VARJE
 MÅNAD PÅ SPANSKA, ENGELSKA OCH
 FRANSKA. KAN BESTÄLLAS GENOM
 PROLETÄR OFFENSIV

LÖSNUMMER KOSTAR 3:-
 PRENUMERATION IÅR 30:-

PROLETÄR OFFENSIV

Adress: Box 805
121 08 JOHANNESHOV

PRENUMERATIONER

10 nr.....	20:-
20 nr.	40:-
Stödprenumeration .	75:-

Postgiro:

"Proletär Offensiv" 75 77 73-7

JAG VILL VETA MER OM SRAF

NAMN .....

ADRESS .....

TEL .....

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Ledare.....	2
Teser inför IV:e Internationalens VI:e kongress.....	4
VPK och krisen inom den stalinistiska apparaten.....	16